

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.086/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes lakóhelye)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (felperesi képviselő lakóhelye.)
Az alperes:	Nemzeti Adó-és Vámhivatal (1054 Budapest, Széchenyi utca 2.)
Az alperes képviselője:	alperesi jogi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati tárgyú közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes, 39. sorszám alatt
A fellebbezéssel támadott határozat:	Szegedi Törvényszék 103.K.700.257/2021/38.

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek másodfokú perköltség összege forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illeték összege forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2004. július 1. óta közzszolgálati jogviszonyban állt alperesnél segédnyomozó (pénzügyőr) munkakörben. A munkaköri leírásai szerint köteles volt ellátni a lefoglalt bűnjelek (dolgok, jövedéki termékek és nem közösségi áruk) kezelését, az átvett

bűnjelek nyilvántartásba vételét, valamint a megye megyei egység kezelésében lévő eszközök, gépjárművek állapotának felmérését, havi szintű szemléjét, téli-nyári időszakokra felkészítést, szervízigények felmérését, szervízbe történő bejelentését. Feladatát képze a bűnjelkezeléssel kapcsolatos jelentések határidőre elkészítése és évente leltár készítése, az elektronikus bűnjelnyilvántartó rendszer folyamatos nyomon-követése.

[2] A felperes 2020. évi teljesítményértékelése 34%-os „elfogadhatatlan teljesítmény” eredménnyel zárult, a 35 pontból 12 pontot ért el. Az alperes erre tekintettel soron kívül elvégezte a felperes minősítését, amelynél figyelemmel volt a 2020. évi teljesítménykövetelményeire és a teljesítményértékelésére, a közvetlen vezetőjének írásbeli indoklására, továbbá a 2020. évben a minősítő által tapasztalt tevékenységre. Mindezek összességében való értékelése alapján – az elért 26 pont szerinti 37,14% alkalmassági mutatójára figyelemmel – „elfogadhatatlan” minősítést kapott, emiatt a felperes munkaköre ellátásra alkalmatlanná vált.

[3] Az alperes – az elfogadhatatlan minősítés alapján – 2020. december 30. napján kelt 809.BF. számú paranccsal a felperes szolgálati jogviszonyát megszüntette a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 86.§ (2) bekezdés a) pontja és a Nemzeti Adó- és Vámhivatalról szóló 2010. évi CXXII. törvény (a továbbiakban: NAV tv.) 17/C.§ (1) bekezdés b) pontja alapján.

[4] Az alperes 2020. december 31. napján emailben a Dél-Alföldi Bűnügyi Igazgatóság munkatársait (hozzávetőlegesen 130 fő) arról tájékoztatta, hogy a felperes jogviszonya felmentéssel megszüntetésre került, amelynek indoka a Hszt. 86.§ (2) bekezdés a) és aa) pontja szerinti elfogadhatatlan szintű minősítés alapján hivatásos szolgálatra való alkalmatlanná válás.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[5] A felperes a teljesítményértékeléssel és a minősítéssel szemben előterjesztett keresetében azok megsemmisítését kérte, továbbá a módosított keresetében - a felmentés jogellenessége miatt - az alperesnek 16 havi illetményének megfelelő összegű általánypártérítés összege forint általánypártérítés jogcímén, az alperes által megvalósított személyiségi jogsértés miatt sérelemdíj összege forintot sérelemdíj jogcímén, és a perköltségének megfizetésére kötelezését kérte.

[6] Sérelmezte, hogy a munkáltatója a felmentését a felmentési idő kezdete előtti napon nem adta át és annak kelte, valamint az, hogy mely jogszabályi rendelkezés alapján szüntették meg a jogviszonyát nem állapítható meg a parancsból.

[7] A szakmai ismeretei, elemzőképessége, ítélőképessége, felelősségérzete, hivatástudata és szakmai pontossága, valamint hatékonysága vonatkozásában kifogásolta a korábbi teljesítményértékelésekhez képest kapott, 2020. évi munkavégzésében negatív irányú változást megállapító minősítését. Ellentmondásosnak tartotta, hogy munkájának napi szintű ellenőrzése ellenére az alperes a legutolsó értékelésnél vette észre hiányosságait; sérelmezte, hogy a korábbi gyakorlattól eltérően a leterheltségét nem vette figyelembe; utasítási rendszerben való munkavégzése során saját maga nem dönthetett arról, hogy milyen szerepet vállal.

[8] A keresetkiegészítésében kifogásolta, hogy a fizikai, pszichikai és lökészség vizsgálatok a minősítő lapon alkalmas/alkalmatlan szerepel, ezzel szemben az alperes által 2020-ban végzett minősítési lapon ezen készségek 1-5 pontig értékelhetőek. Sérelmezte, hogy az alperes nem indokolta ezen készségek 3 ponttal való értékelését. Álláspontja szerint a „megfelelt” minősítést 5 ponttal, a „nem megfeleltet” 1 ponttal kellene értékelni és amennyiben e szempontok nem voltak összehasonlíthatóak a tényleges vizsgálat eredményeivel azt az értékelésből ki kellett volna hagynia. Kifogásolta, hogy a munkáltató korábban nem jelezte a felmerült problémákat, így nem valósult meg a fokozatosság elve.

[9] A 2020. évi teljesítménykövetelmény-értékelés megállapításait is sérelmezte, vitatta, hogy naponta eligazítást kellett számára tartani és azt, hogy önálló munkavégzésre alkalmatlan lett volna, a rendszeres pszichikai vizsgálatok alkalmával az önálló munkavégzés hiányát nem mutatták ki.

[10] Az alperes védiratában a felperes keresetének elutasítását kérte. Álláspontja szerint jogszerűen járt el a minősítés és a teljesítményértékelés során, az azokban foglalt megállapításai helytállóak, a 809.BF. számú parancsából megállapítható annak kelte és megfelelően tartalmazza a szolgálati jogviszony megszüntetésének alapjául szolgáló jogszabályi hivatkozásokat is. Érvelése szerint miután a felperes a teljesítményértékelése és a minősítése tekintetében külön jogorvoslattal nem élt, ezen közigazgatási cselekmények felülvizsgálatát a jogviszonya jogellenes megszüntetésére irányuló peres eljárásban nem kérheti, a felmentése okszerű és világos. Hivatkozása szerint 2020-ban derült fény arra, hogy a felperes több éves elmaradásokkal rendelkezik; a munkáját önállótlanul végezte, vezetői utasítás nélkül feladatait nem kezdte meg és nem fejezte be. A felperest mulasztásai alól nem mentesíti az a körülmény, hogy a vezetője nem vagy nem azonnal észlelte a korábbi elmaradásait; nem volt leterhelt a többi kollégához viszonyítottan. Annak alátámasztására, hogy a felperes munkájával nem volt elégedett, hivatkozott arra, hogy a felperes hanyag munkavégzése okán 2019. december 10. napján fegyelmi eljárás indult ellene, 2020 első negyedét követően jutalomban nem részesült, a bűnjel raktár 2020. évi felülvizsgálata során felderített sorozatos mulasztásokat a felperes osztályvezetője 2020. december 2. napján feljegyzésben rögzítette.

[11] A sérelemdíj kapcsán előadta, hogy a felperes által vitatott e-mail célja pusztán a kollégák tájékoztatása volt, nem sértette meg a felperes becsületét, jó hírnevét, a kollégák tájékoztatása nem véleménynyilvánítás volt, hanem tényközlés. Az abban foglalt állítások a valóságnak megfeleltek.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[12] Az elsőfokú bíróság a keresetet túlnyomórészt megalapozottnak találta, az alperes minősítését megsemmisítette, a felmentés jogellenessége jogkövetkezményeként kötelezte az alperest 16 havi illetménynek megfelelő átalánykártérítés összege forint átalány-kártérítés, elsőfokon megítélt sérelemdíj összegeorint sérelemdíj és elsőfokú perköltség összege forint perköltség megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[13] Ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2.§ (4) bekezdése, 5.§ (4) bekezdése, 78.§ (1) bekezdésére, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279.§ (3) bekezdésére, a NAV tv. 2020. december 31-ig hatályos 15.§ (2) bekezdés b) pontjára, 17/C.§ (1) bekezdés b) pontjára, 32/Y.§ (1), (4), (6), (10) bekezdésére, 34/X.§ (6) bekezdésére, a Hszt. 80.§ (2)

bekezdés d) pontjára, 86.§ (2) bekezdés a) pontjára, a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 193.§-ra, a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42.§ (1)-(2) bekezdésére, 2:43.§ d) pontjára, 2:45.§ (2) bekezdésre, 2:52.§ (1)-(3) bekezdésre alapította, hivatkozott továbbá az Alaptörvény I. cikkének (1)-(3) bekezdésére, VI. cikk (1) bekezdésre, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal vezetőjének az egyéni teljesítményértékelési rendszerről szóló 2002/2017.Vez. szabályzatára, a minősítés szabályairól kiadott 2034/2020/Vez. szabályzatra, az EBH2014.M.18. számú eseti döntésre, a Kúria Kfv.VII.38.139/2019/7. és a Kf.VIII.40.424/2021/8 .számú határozatára.

[14] Az elsőfokú bíróság nem látta akadályát annak, hogy a felperes egy perben a minősítést és a teljesítményértékelést a felmentéssel egyidejűleg vitassa, a keresetlevelet határidőben érkezettnek minősítette mindkét (helyesen mindhárom) önálló jogorvoslattal támadható munkáltatói intézkedés vonatkozásában arra tekintettel is, hogy az alperes nem nyújtott megfelelő tájékoztatást a fél részére a jogorvoslati jogról a szóbeli ismertetés alkalmával. A törvényszék hangsúlyozta, hogy a bizonyítás abban az esetben támaszthatja alá az alperes álláspontját, ha a minősítés és a teljesítményértékelés valamennyi, a keresetben támadott szempont vonatkozásában tartalmaz indokolást. A bűnjelkezeléssel kapcsolatosan feltárt hiányosságokat megalapozottnak ítélte, a fokozatosság hiányára való felperesi hivatkozást nem fogadta el. A lefolytatott bizonyítás eredménye alapján a felperes szakmai ismereteinek, elemzőképességének, ítélőképességének, felelősségérzetének, hivatástudatának, szakmai pontosságának, hatékonyságának, szorgalmának, igyekezetének és kifejezőképességnek a hiányosságait megfelelően alátámasztottnak ítélte, ami alapján ezen értékelési szempontok vonatkozásában a teljesítményértékelést és a minősítést is valósnak és okszerűnek találta, e körben azok megállapítását nem tartotta jogszabálysértőnek.

[15] Az elsőfokú bíróság az EBH2014.M.18. számú eseti döntés alapján hivatkozott arra, hogy a minősítés írásbeli indokolásának tartalmaznia kell azokat a tényeket, amelyeken a minősítésben foglalt megállapítások alapulnak, ennek hiányában a minősített nem lenne abban a helyzetben, hogy megítélhesse azt, hogy a minősítés megállapításai mennyiben helytállóak, és dönthessen arról, hogy él-e a jogorvoslattal.

[16] A törvényszék a felperes minősítésben szereplő fizikai, pszichikai állóképesség, terhelhetőség, lökészség értékelési szempont 3 ponttal való értékelését – legfőképpen a minősítésben megfogalmazott további szöveges indokolás hiányában – nem találta alkalmasnak annak alátámasztására, hogy a felperes teljesítménye valóban 3 ponttal lenne értékelhető. Megállapította, hogy ezen képességek és készségek értékelése nem felelt meg a világosság, valóságosság és okszerűség követelményeinek, emiatt az alperes minősítő határozat száma minősítő határozatát az ügy érdemére kiterjedően jogszabálysértőnek tekintette, emiatt a felperes felmentését is jogellenesnek találta.

[17] Az elsőfokú bíróság a felmentésről szóló 809. BF számú parancs keltezésére, kézbesítésére, hitelességére és egyéb formai hiányosságaira vonatkozó felperesi kifogásokat sem találta alaposnak. A jogellenesség jogkövetkezményeként járó átalánykártérítés meghatározása során a jogsértés és annak jogkövetkezményei súlyának mérlegelése során az egyszeri jogsértést és a közszolgálati jogviszonyban töltött 16 év szolgálati időt vette figyelembe. A bizonyított objektív körülmények együttes, összességében történő értékelésével – szabad belátása alapján – a felperes keresetével egyezően 16 havi illetmény megfizetésére kötelezte az alperest.

[18] Az elsőfokú bíróság a személyiségi jogsértést az Alaptörvény I. cikkének (1)-(3) bekezdése, VI. cikk (1) bekezdése, a Ptk. 2:42.§ (1)-(2) bekezdése, 2:43.§ d) pontja, 2:45.§ (2) bekezdése, 2:52.§ (1)-(3) bekezdése alapján megállapította és ennek következményeként a felperes javára a keresetben foglalt összegtől eltérően elsőfokon megítélt sérelemdíj összegeorint sérelemdíjat állapított meg a felperes javára.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[19] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljes, illetve részbeni elutasítását, valamint a felperes első- és másodfokú együttes perköltségben való marasztalását kérte.

[20] Hivatkozása szerint a NAV tv. 32/Y.§ -ba ütközően járt el az elsőfokú bíróság, amikor a minősítést teljes egészében megsemmisítette, mert álláspontja szerint kizárólag annak hibás vagy valótlan ténymegállapításai semmisíthetők meg, a minősítés valós ténymegállapításainak megsemmisítésére nem kerülhet sor.

[21] Érvelése szerint a minősítés 12-14. pontja tekintetében a törvényszék megállapítása szintén jogszabálysértő, ugyanis a fizikai, pszichikai állóképesség, terhelhetőség, lökészség értékelés feltételei és szempontjai körében nincs olyan előírás, hogy alperest bármi fajta vizsgálat eredménye, szakvélemény stb. kötné, illetve, hogy 5 pontot kell adnia automatikusan. A minősítés ezen készségek munkáltatói értékelésére szolgál, azaz a munkáltató értékelése a releváns. Az elsőfokú bíróságnak nincs lehetősége a körben állást foglalni, hogy adott pontnál számszerűen milyen értékelés adható, vizsgálata kizárólag arra terjedhet ki, hogy az egyes tényállítások a valóságnak megfelelnek-e. A NAV tv. 32/Y.§ (10) bekezdése a mérlegelési jogkörben meghatározott pontszám bírósági felülvizsgálatára nem ad lehetőséget.

[22] A régi Hszt. rendelkezésein alapuló EBH2014.M.18. számú döntés álláspontja szerint meghaladott, jelen perben nem alkalmazható, ellenben hivatkozott a Kúria Kfv.VII.38.139/2019/7. és a Kf.VIII.40.185/2021/5. számú ítéleteire. Az alperes vitatta az elsőfokú ítélet [25] bekezdésében foglaltakat, továbbá sérelmezte, hogy a felperesről azt állította volna, hogy „imbecillis” és „alkalmatlan”. Érvelése szerint a felperes jogviszonyának megszüntetésére jogszerűen került sor. A minősítés nem semmisíthető meg arra tekintettel, hogy bizonyos pontok tekintetében indokolást nem tartalmazott és amiatt, hogy alperes milyen pontszámot határozott meg, mindezen indokokon alapuló elsődleges fellebbezési kérelme alapján a kereset elutasításának van helye. A minősítés 12-14. pontjának jogellenessége esetén kizárólag ezen pontok megsemmisítésnek van helye, álláspontja szerint ebben az esetben az alperes 2034/2020/VEZ szabályzat 663. pontja szerinti számítást a megsemmisített pontok figyelmen kívül hagyásával kell a bíróságnak elvégeznie.

[23] Az átalánykártérítés tekintetében a NAV tv. 34/X.§ (4), (6) és (7) bekezdéseinek elsőfokú bíróság általi megsértésére hivatkozott. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak nem a Kttv. rendelkezései, illetve az arra vonatkozó bírói gyakorlat, hanem a NAV tv.-ben foglaltak alapján kellett volna eljárnia, azaz az eset összes körülményeinek, így különösen a jogsértés és annak következményei súlyának mérlegelése révén kellett volna a kártérítés mértékét meghatároznia, úgy, hogy a kártérítés mértékének megítélésakor figyelembe kellett volna vennie, hogy felperes mennyiben tett eleget kárenyhítési kötelezettségének. Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem, illetve nem megfelelő súllyal vette figyelembe az eset összes körülményét: a teljesítményértékelés, és a minősítés a fennálló tényeknek megfelelően állapította meg a felperesi munkavégzéssel kapcsolatos súlyos hiányosságokat, a felperes a munkavégzéséhez szükséges minden feltétel és segítség biztosítása ellenére munkáját elfogadhatatlan színvonalon teljesítette, amivel a törvényszék is egyetértett, az értékelések valós megállapításait jogszerűnek találta. A minősítés jogszerűtlennek ítélte 3 pontja tekintetében sem azt állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy alperes e körben kirívóan

jogszabálysértően járt el, hanem azt, hogy az alperes ezen pontok valóságtartalmát nem tudta a perben bizonyítani. A hivatkozott körülmények alapján – amennyiben a jogviszony megszüntetés jogellenessége megállapítható – érvelése szerint minimális összegű, 2 havi illetménynek megfelelő átalánykártérítés megállapítása lenne jogszerű. Az elsőfokú bíróság elmulasztotta továbbá vizsgálni, hogy felperes mennyiben tett eleget kárenyhítési kötelezettségének és a kártérítés összege ennek tükrében milyen összegben állapítható meg, így döntése erre tekintettel is sérti a NAV tv.34/X.§ átalánykártérítésre vonatkozó, fellebbezésben idézett és a védiratban is hivatkozott rendelkezéseit.

[24] Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperes jó hírnevét az e-maillal nem sértette meg, nem járt el felróhatóan, emiatt a sérelemdíj iránti kereset elutasításának van helye, egyebekben a megítélt sérelemdíj eltúlzott, a feltételek fennállása esetén legfeljebb alperes által arányosnak vélt sérelemdíj összege megállapítása lehetséges.

[25] Az alperes végül - részbeni pernyertessége okán – kifogásolta a perköltség összegét. Álláspontja szerint a törvényszék a Pp. 83.§ (2) bekezdése alkalmazását elmulasztotta és megsértette a Pp. 81.§ (1)-(2) és 82.§ (3) bekezdését. Nézete szerint azáltal, hogy a felperes a perköltségigénye körében csupán hivatkozott keresetében a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3.§ (2) bekezdés a) pontjára, nem elegendő, mert a Pp. 81.§ (1)-(2) bekezdése alapján ez nem tekinthető perköltségfelszámításnak. Azt is sérelmezte, hogy a perköltség alapjául figyelembe vett összeg nem állapítható meg a törvényszék döntéséből.

[26] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet jogszerű, megalapozott és a bírói gyakorlatnak megfelelő döntést tartalmaz.

[27] Hivatkozása szerint az alperes megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogát, a minősítése nem felelt meg a BH2014.M.18. sz. döntésnek, mert nem indokolta meg az alperes, hogy miért 3 ponttal értékelte a teljesítményét, indokolási kötelezettsége már a perben nem pótolható.

[28] Az átalánykártérítés körében álláspontja szerint a törvényszék értékelte azt is, hogy az álláskereső érdekében a felperes milyen intézkedéseket tett, a sérelemdíjat megalapozó személyiségi jogsértés is megvalósult, emiatt az elsőfokú bíróság ítélete nem jogszabálysértő.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[29] A fellebbezés nem alapos.

[30] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, az ügyet tárgyaláson kívül bírálta el.

[31] A másodfokú bíróság mindenekelőtt az alábbiakkal egészíti ki a kereset ismertetését: a felperes keresetében a sérelemdíj iránti igényét arra alapítva terjesztette elő, hogy az alperes minden kollégáját tájékoztatott arról, hogy felmentéssel szűnt meg a jogviszonya, elfogadhatatlan szintű minősítés miatt, amit – álláspontja szerint – a munkáltató nem hozhatott volna nyilvánosságra, mert nézete szerint az nem tartozik senkire. Ezen alperesi eljárást megalázőnak érezte, érvelése szerint ezzel megsértették a jóhírért, magántitokhoz és a személyes adatok védelméhez való jogait. Hivatkozott a Ptk. 2:45.§-ban, 2:46.§-ban foglalt jogai megsértésére. E kiemelés mellett az ügy érdemét érintően az elsőfokú bíróság helytállóan azonosította a per tárgyát, s annak alapján a releváns tényállást helyesen, a felperes törvényes határidőben előterjesztett keresete és keresetkiegészítése alapján állapította meg.

[32] A Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezésben előadott eljárási jogi kifogását, miszerint a minősítés egy részének jogellenessége miatt annak egésze nem lett volna megsemmisíthető, alaptalannak találta. E jogszabálysértés alátámasztására az alperes nem utalt a Kp. rendelkezése, mint eljárási törvény megsértésére, érvelését NAV tv. 32/Y.§ (10) bekezdéséből vezette le, arra figyelemmel, hogy a jogszabály a minősítés hibás vagy valótlan ténymegállapításának, személyiségi jogot sértő megállapításának megsemmisítését célozva teszi lehetővé a bírósági eljárást. A következőkben kifejtettekre is figyelemmel az elsőfokú bíróság nem járt el contra legem, a NAV tv. 32/Y.§ (10) bekezdésének sajátos megfogalmazása nem írja felül a Kp.-nak bíróság döntési jogköreire vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az alperesi értelmezés a minősítés szabályozásának egészével sem lenne összeegyeztethető: a NAV tv. 32/Y.§ (2) bekezdése szerinti sajátos mérlegelési jogkör nem vonható el, azt nem gyakorolhatja a bíróság a munkáltatói jogkör gyakorlója helyett, kiejtve ezáltal a bírósághoz fordulás, mint jogorvoslati lehetőséget is; a mérlegelési tevékenység nem bontható szét külön-külön elemekre, részekre, mert az az egységes, egybefoglalt minősítést [NAV tv. 32/Y.§ (2) bekezdése] lehetetlenítené el.

[33] A Kp. 5.§ (4) bekezdése alapján a bíróság közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos jogvitát közigazgatási perben bírálja el. A Kp. közigazgatási szervre vonatkozó szabályait a munkáltató szervre, a közigazgatási cselekményre vonatkozó szabályokat a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos döntésre és intézkedésre alkalmazni kell. Rámutat a másodfokú bíróság, hogy jelen közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos perben a támadott közigazgatási cselekmény a munkáltató intézkedése, azaz a teljesítményértékelés, minősítés és a jogviszonyt megszüntető parancs (döntés), együtt, mint közigazgatási cselekmény. Az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Kp. 2.§ (1)-(4) bekezdéseit, a 85.§ (1) bekezdését, a 89.§ (1)-(2) bekezdéseit. A pert koncentrált, tisztességes eljárásban a kereseti kérelem és a védírat keretei között, hatékony jogvédelmet biztosítva folytatta le; a keresetet kimerítette és azon nem terjeszkedett túl.

[34] A felperes keresete a teljesítményértékelés és a minősítés tekintetében megsemmisítésére irányult, keresetében marasztalást ezen közigazgatási cselekményekkel kapcsolatban nem kért. A per, függetlenül attól, hogy közszolgálati jogviszonnyal összefüggő, ún. megtámadási típusú keresetet és a jogviszony megszüntetése vonatkozásában marasztalásra irányuló keresetet is tartalmazott, ami nem kizárt a Kp. 38.§-a és a 89.§ (2) bekezdése alapján. Téves a fellebbezés arra irányuló hivatkozása, hogy a minősítés csak részben lenne megsemmisíthető, avagy annak megváltoztatásával a bíróságnak új, helyes minősítést kellene megállapítania azáltal, hogy a minősítés eredményét kitevő számítást az általa helyesnek vélt szempontok alapján újraértékeli. A NAV tv. 32/Y.§ (10) bekezdése annak a lehetőségét teremti meg, hogy az érintett jogalany jogorvoslattal éljen a teljesítményértékeléssel, illetve minősítéssel szemben, amelyben azok hibás vagy valótlan ténymegállapításának, személyiségi jogot sértő megállapításának megsemmisítése kérhető. A

Kp. 38.§ (1) bekezdés a) pontja alapján megtámadási keresetben kérhető a közigazgatási cselekmény hatályon kívül helyezése, megsemmisítése vagy megváltoztatása, ezek tekintetében a kereseti kérelemhez kötöttség nem érvényesül (a közigazgatási bíróság „a kereseti kérelem, ... keretei között” jár el), a bíróságot megilleti a választás a megállapított tényállás tükrében a jogkövetkezmények alkalmazására nézve a jogsérelem adekvát orvoslása (jogszerűség helyreállítása) érdekében, a bíróság törvényességi jellegű vizsgálati szerepére tekintettel. Az elsőfokú bíróság a minősítés jogszabálysértő megállapításai – fizikai, pszichikai állóképesség, terhelhetőség, lökészség értékelés – miatt a közigazgatási cselekmény megsemmisítéséről döntött. Ítéleti indokolása szerint a fizikai, pszichikai állóképesség, terhelhetőség, lökészség értékelése nem felelt meg a világosság, valóságosság és okszerűség követelményeinek, emiatt az alperes minősítő határozat száma, minősítésről szóló határozata az ügy érdemére kiterjedően jogszabálysértő. Nem felel meg továbbá a mérlegelési jogkörben megvalósított közigazgatási cselekményekkel szemben támasztott követelményeknek sem [Kp. 85.§ (5) bekezdés], mivel a fizikai, pszichikai állóképesség, terhelhetőség, lökészség értékelése, annak okszerűségére következtetés a cselekményt tartalmazó iratból nem vonható le. Mindezek alapján helyesen rendelkezett az elsőfokú bíróság a minősítés megsemmisítéséről a Kp. 89.§ (1) bekezdés a) pontjára és az 92.§-ra figyelemmel. A perben a felperes jogviszonyának megszüntetése miatt a jogszabálysértő minősítésre tekintettel nem rendelkezett a törvényszék az új minősítés során követendő elvárásokról, azonban az elsőfokú ítélet indokolásából egyértelműen kitűnik, hogy a fizikai, pszichikai állóképesség, terhelhetőség, lökészség értékelésén kívüli szempontokat jogszerűnek ítélte, arra nézve valós, okszerű ténymegállapításokat tartalmazott a minősítés. Az alperes a fellebbezésében maga is arra hivatkozott, hogy a jogszabály a minősítés munkáltatói mérlegelési jogkörben meghatározott pontszáma bírósági felülvizsgálatára nem ad lehetőséget, így a bíróság a minősítés alapjául szolgáló értékelést nem végezheti el, az a munkáltató mérlegelése alapján, csak kellően alátámasztott, tényeken alapuló alkalmasságának írásbeli indokolással ellátott megítélése lehet.

[35] A másodfokú bíróság ezt követően vizsgálta a minősítés fellebbezéssel támadott, a törvényszék által jogszabálysértőnek ítélt 12-14. pontjának jogszerűségét. Az elsőfokú bíróság érvelése szerint a fizikai állóképesség és a pszichikai állapot felmérését szabályozó 73/2013. (XII.30) NGM rendelet minősítési rendszere nem volt összhangban a 2034/2020/VEZ szabályzatban foglaltakkal, mert míg a tényleges vizsgálaton alapuló értékelés alkalmas/alkalmatlan eredménnyel zárulhatott, a felperes minősítése során ezen készségek 1-5 pontos skálán voltak értékelhetőek. Az eltérés azonban nem teremtett alapot az alperes számára arra, hogy indokolás nélkül az általa szubjektíven megítélt átlagos teljesítményt 3 ponttal értékelje. A törvényszék helytállóan rögzítette, hogy a fizikai, pszichikai állóképesség, terhelhetőség, lökészség 3 ponttal való értékelésén túl az indokolást nem tartalmazott annak ellenére, hogy a felmérések, vizsgálatok alkalmas értékeléssel zárultak. tanú tanúvallomását jogszerűen nem találta alkalmasnak annak alátámasztására, hogy a felperes teljesítménye valóban 3 ponttal lenne értékelhető, mert a 3 pontos értékelésen túl a minősítésből erre nézve a további szöveges indokolás hiányzott.

[36] A fellebbezés szerint a minősítés ezen készségek (fizikai, pszichikai állóképesség, terhelhetőség, lökészség) munkáltatói értékelésére szolgál, a minősítés munkáltatói mérlegelési jogkörben elvégzett cselekmény, a munkáltató értékelése a releváns, nem köti abban szakvélemény vagy bármilyen fajta vizsgálat eredménye, azt sem írja elő semmi, hogy 5 pontot kellene adnia automatikusan. Kifogásolta az EBH2014.M.18. számú döntés elsőfokú bíróság általi figyelembevételét, mert nézete szerint az már meghaladott és

hivatkozott az újabb, irányadó kúriai eseti döntések alapján arra, hogy az értékelést végző vezetőnek nem kell az értékelés, illetve megállapítás alapját képező valamennyi tényt rögzítenie a minősítésben, elegendő, ha a munkáltató a perben tudja bizonyítani a megállapítását, illetve értékelését.

[37] Az alperes tévesen értelmezte a törvényszéknek a minősítés fizikai, pszichikai állóképesség, terhelhetőség, lökészség értékelésével összefüggésben kifejtett indokolását. Az elsőfokú bíróság ugyanis amiatt találta jogszabálysértőnek a minősítést, mert a fenti értékelési szempontokra nézve az indokolás hiánya okán az nem felelt meg a világosság, valóságosság és okszerűség követelményének. Az elsőfokú ítélet helyesen rögzítette, hogy a minősítés megállapításait és a teljesítményértékelést tényekkel szükséges alátámasztani és bizonyítani. Az indokolás teljes hiánya a perben utóbb nem pótolható. A másodfokú bíróság kiemeli továbbá, hogy a Kp. 85.§ (5) bekezdése alapján a mérlegelési jogkörben megvalósított közigazgatási cselekmény jogszerűsége körében a bíróság azt is vizsgálja, hogy a közigazgatási szerv hatáskörét a mérlegelésre való felhatalmazásának keretei között gyakorolta-e, a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége a közigazgatási cselekményt tartalmazó iratból megállapíthatóak-e.

[38] A Fővárosi Ítéltábla rámutat arra, hogy a felperesre, mint a NAV tv. hatálya alá tartozó pénzügyőrré a Hszt. teljesítményértékelésre és minősítésre vonatkozó törvényi és annak felhatalmazása alapján megalkotott részletszabályozást tartalmazó BM rendelet rendelkezései nem alkalmazhatóak. A NAV tv. 17.§ (1) bekezdése ugyanis – mások mellett – a Hszt. 111.§-113.§ -ai alkalmazásának kizárásáról rendelkezik. Minthogy az EBH2014.M.18. számú döntés a régi Hszt. hatálya alatti tényállásra nézve tartalmazott iránymutatást és a Kúria Kfv.VII.38.139/2019/7., Kf.VIII.40.185/2021/5. számú döntései a Hszt. teljesítményértékelésre és minősítésre vonatkozó rendelkezéseit értelmezi, azok tehát a jelen eltérő tényállású ügyben az alkalmazandó, eltérő jogszabályi rendelkezések miatt nem irányadóak.

[39] A felperesre irányadó NAV tv. 32/Y.§ (4) bekezdése a soron kívüli minősítés kötelező esetét írja elő, amennyiben „átlag alatti” vagy „elfogadhatatlan” a pénzügyőr teljesítményértékelésének eredménye. Az (5) bekezdés alapján a minősítés a munkáltatói jogkör gyakorlójának a feladata. A (6) bekezdés szerint a minősítésben csak kellően alátámasztott, tényeken alapuló megállapítások szerepelhetnek. A minősített alkalmasságának megítélését írásban indokolni kell.

[40] Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy nem felel meg a fenti követelménynek a felperes fizikai, pszichikai állóképesség, terhelhetőség, lökészség minősítésbeli értékelése, mert önmagában ezen értékelési szempontok esetén a 3 (átlagos) pontból, szöveges indoklás hiányában, nem állapítható meg, hogy megállapítását az alperes mely – kellően alátámasztott – tény(ek)re alapította. Egyetértett a másodfokú bíróság a törvényszékkel, mert a NAV tv. 32/Y.§ (6) bekezdésében foglaltakból az következik, hogy azokat a tényeket, amelyeken a minősítésben foglalt megállapítások alapulnak, a minősítés írásbeli indokolásának kell tartalmaznia, és annak hiányában a minősített nem lenne abban a helyzetben, hogy megítélhesse azt, hogy a minősítés megállapításai mennyiben helytállóak, és dönthessen arról, hogy él-e a NAV tv. 32/Y.§ (10) bekezdésében biztosított jogorvoslati lehetőségével. A jogorvoslati eljárás tárgyát a fentiek szerint a minősítési lapon feltüntetett megállapítások képezhetik, amelyek megalapozottsága az indokolásban szereplő tények figyelembevételével állapítható meg. A minősítés 12-14. pontjának jogellenessége az egész minősítés jogszerűségére is kihatott, a fellebbezésben kifogásolt kötelező értékelési szempontok figyelmen kívül hagyása nem eredményezhetné a minősítés jogszerűségét, arra az előzőekben már kifejtettek miatt lehetőség sincs. A másodfokú bíróság e ponton ismételt hangsúlyozza, hogy a munkáltató mérlegelési körébe tartozó értékelési tevékenységét a

bíróság nem veheti át, így a minősítés szempontjainak újraértékelését, abból egyes szempontok kihagyásával a többi figyelembevételével a minősítés újbóli megállapítására a jogszabály nem ad lehetőséget, NAV tv. 32/Y.§ (10) bekezdésének ilyen értelmezése nem lehetséges.

[41] Az elsőfokú ítéletének [25] bekezdése az alperes védírata 4. oldal 6. bekezdésétől, az 5. oldal 3 bekezdéséig kifejtett nyilatkozataival, a felperes 13. sorszámú beadványa 3-4. pontjaiban és az alperes 17. sorszámú előkészítő iratának 3. oldal 2. bekezdésében foglaltakkal összefüggésben kifejtett törvényszéki álláspontot tartalmazza. A másodfokú bíróság a teljesítményértékelésre és a minősítésre tehető felperesi észrevételek hiányával kapcsolatos alperes álláspont kifejtését az iratok között nem találta, emiatt az elsőfokú bíróság ítéletének erre vonatkozó megállapítását mellőzi.

[42] Az alperes a jogellenesen megszüntetett szolgálati jogviszony jogkövetkezményeként egyrészt kifogásolta a téves jogszabályi rendelkezés (Kttv.) alkalmazását, másrészt az elsőfokú bíróság által a káráltány mértéke meghatározásánál figyelembe vett szempontok vizsgálatát és mérlegelését, a felperes kárenyhítési kötelezettsége figyelmen kívül hagyását, és annak túlzott mértékű megállapítását.

[43] Egyetértett az alperes kifogásával a másodfokú bíróság abban, hogy a felperes szolgálati jogviszonya jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeit nem a Kttv., hanem a NAV tv. 34/X.§-a rendezi. A másodfokú bíróság azonban a törvényszék nem megfelelő jogszabályra történő hivatkozását nem tekintette az ügy érdemére kiható jogszabálysértésnek, arra figyelemmel, hogy a Kttv. 193.§-ban foglalt rendelkezések a NAV tv. 34/X.§-val lényegében megegyező szabályozást tartalmaznak, a Kttv. téves felhívása nem jelentett eltérést a NAV tv. 34/X.§-ától.

[44] A NAV tv. 34/X.§ (6) bekezdése értelmében, ha a kormányzati szolgálati jogviszonyt, hivatásos szolgálati jogviszonyt nem az (1) bekezdésben foglalt módon szüntették meg jogellenesen, a kormányzati szolgálati jogviszony, hivatásos szolgálati jogviszony - a (3) bekezdés kivételével - a megszüntetésről szóló jognyilatkozat szerinti időpontban megszűnik, de az érintett részére - az eset összes körülményeinek, így különösen a jogsértés és annak következményei súlyának mérlegelése alapján - legalább két, legfeljebb huszonnégy havi illetményének megfelelő átalánykártérítést kell fizetni. Helyesen alkalmazta az elsőfokú bíróság az egységes bírói gyakorlat alapján az átalánykártérítés meghatározása során figyelembe vehető szempontokat, a perbeli esetben a Kttv. 193.§ (5) bekezdésére vonatkozó iránymutatások – a szabályozás egyezősége folytán – alkalmazhatóak. A Kúria Kf.VIII.40.424/2021/8., Kf.VIII.40.286/2021/7., Kfv.VII.37.353/2020/7., Kf.VII.45.094/2022/6., Kf.VII.45.095/2022/6., Kf.VII.45.097/2022/6., Kf.VII.45.106/2022/6. számú határozataiban már kifejtette, hogy a Kp. 78.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279.§ (3) bekezdése szerint a bíróság a kártérítés vagy egyéb tartozás összegét, ha az a szakértői vélemény vagy más bizonyíték alapján nem állapítható meg, a per összes körülményeinek mérlegelésével, belátása szerint határozza meg. A Pp. 279.§-ához fűzött indokolás szerint a szabad bírói mérlegeléstől el kell határolni a szabad belátás szerinti döntést. A törvény ugyanis arra ad lehetőséget a bíróságnak arra, hogy a kártérítés vagy egyéb tartozás összegét, ha az a szakértői vélemény vagy más bizonyíték alapján sem határozható meg, a per összes körülményeinek mérlegelésével, saját belátása szerint határozza meg. A szabad belátás alkalmazására csak az objektív bizonyíthatatlanság esetén kerülhet sor, nem alkalmazható akkor, ha a releváns tény a fél oldaláról bizonyítható lenne, de elmaradt a szükséges bizonyítás, vagy az nem igazolta a tényállás valóságosságát. A szabad belátás nem lehet önkényes: a bíróság döntésének meg kell felelnie a helyes gondolkodás

követelményének, és a per anyagából következtethetőnek kell lennie, továbbá kellő meggyőző erővel kell bírnia.

[45] A perbeli esetben az elsőfokú bíróság helyesen a kártérítés átalány jellegére figyelemmel annak összegét az eset összes körülményeinek mérlegelésével szabad belátása szerint határozhatta meg. Az alperes fellebbezésében foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság az összecszerűség mérlegelése során helyesen vette figyelembe a jogsértés súlyát, valamint az alperes által sem vitatott körülményeket (egyszeri jogsértést és a közszolgálati jogviszonyban eltöltött 16 évet).

[46] Az átalánykártérítés összegét az eset összes körülményeinek figyelembevételével kell megállapítani. A törvény példalózó felsorolása alapján az eset összes körülménye körében különösen a jogsértés és annak következményei súlyának van jelentősége az összecszerűséggel összefüggésben. A jogsértés súlyának az értékelése elsősorban a munkáltató szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése során tanúsított magatartásának a mérlegelését jelenti. Ha a munkáltató jogsértő magatartást tanúsított, a pénzügyőrt akkor is megilleti a törvény szerinti kereten belüli mértékű átalánykártérítés, ha egyébként a jogellenes megszüntetéssel összefüggésben ténylegesen kára nem keletkezett.

[47] A jogellenesség jogkövetkezményei súlyának értékelése során a mérlegelés körébe tartozó – az eset egyéb sajátosságainak szem előtt tartása mellett – egyik körülmény lehet a pénzügyőr által elszenvedett vagyoni és nem vagyoni hátrány, azonban az átalánykártérítés a szolgálati jogviszonyban állót a jogkövetkezmények súlyának értékelése (a nem vagyoni hátrány) alapján akkor is megilletheti, ha a jogellenes megszüntetéssel összefüggésben vagyoni kára nem keletkezett. A törvényszék figyelembe vehette a Kúria Kf.VIII.40.424/2021/8. számú követendő határozatát, amely szerint az átalánykártérítés, mint jogkövetkezmény valamennyi – a jogellenes megszüntetéssel összefüggő – kár kompenzálására szolgál, a Kttv. 193. § (5) bekezdése, a NAV tv. 34/X.§ (6) bekezdésével egyező módon nem ad lehetőséget az átalánykártérítésen felül a jogellenes megszüntetés jogkövetkezményeként egyéb követelés (elmaradt illetmény, illetve végkielégítés) érvényesítésére.

[48] A perbeli esetben a jogsértés súlya körében kizárólag a felmentési jog gyakorlásával összefüggésben tanúsított munkáltatói magatartás, a jogsértés jogkövetkezményei körében kizárólag a felperesnek a jogellenes megszüntetés miatt elnehezült személyes, családi, szociális, vagyoni körülményei (a hosszabb ideje fennálló közszolgálati jogviszony) voltak értékelhetők. A másodfokú bíróság a jogsértés és annak jogkövetkezményei súlyának mérlegelése során a felperes és az elsőfokú bíróság érvelése mellett az alperes érveit is figyelembe vette, emellett nem maradhatott értékelés nélkül a felperes személyiségi jogát sértő, sérelemdíjat is megalapozó munkáltatói magatartás sem. A 2021. június 1-jén tartott elsőfokú tárgyaláson a felperes nyilatkozott arról, hogy a felmentést követően 2021. februártól álláskeresőként nyilvántartásba vették, három hónapig álláskeresői járadékban részesült havi álláskeresői járadék összege forint összegben, munkára nem közvetítették ki, többszöri próbálkozása ellenére elhelyezkedni nem tudott. A Fővárosi Ítéltábla ezen objektív körülmények együttes, összességében történő értékelésével – szabad belátása alapján – az elsőfokú bíróság által megállapított 16 havi átalánykártérítést arányban állónak találta, ezért annak megváltoztatására nem látott indokot.

[49] A törvényszék ítéletében jogszabálysértés nélkül értékelte az alperesnek a felmentés ténye és annak indoka emailben való megküldésével kapcsolatos magatartását és az ennek során a felperes emberi méltóságának megsértését, amelyet a Ptk. 2:42.§ (2) bekezdése általános védelemben részesíti. Az Alkotmánybíróság a 8/1990. (IV.23.) AB határozatában az

emberi méltósághoz való jogot minden ember veleszületett jogaként említi, azt az általános személyiségi jog egyik megfogalmazásnak tekinti. Az emberi méltóság, mint a személyiségi jogok anyajoga sérelmét jelenti, ha egy adott személyt nem az önbecsülésének, az emberi érintkezési formák követelményeinek megfelelő elbánásban részesítik, ha emberi mivoltában megalázzák, vagy hátrányos helyzetbe hozzák. A jó hírnév, mint a Ptk. 2:43.§ d) pontjában nevesített személyiségi jog megsértése pedig akkor valósul meg, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel, vagy valós tényt hamis színben tüntet fel. A hírnév általában a személy értékeléséhez alapul szolgáló tényállítások valódiságára vonatkozik. Egy személy hírnevét a személy társadalmi értékelésének befolyásolására alkalmas tényállítások, tény-és adatközlések határozzák meg. A Ptk. 2:46.§ (2) bekezdése szerint a magántitok megsértését jelenti különösen a magántitok jogosulatlan megszerzése és felhasználása, nyilvánosságra hozatala vagy illetéktelen személlyel való közlése. Az alperes azzal, hogy a 130 fő részére felismerhetően tudomására hozta a felperes alkalmatlan minősítéséből eredő felmentését, megsértette emberi méltóságát, a magántitokhoz való jogát. E körben nem annak volt jelentősége, hogy a hány személy ismerhette fel az emailból felperes személyét, mert a személyiségi jog megsértése már a felek közötti jogviszonyon kívül eső, egyetlen személy tudomásszerzésével megvalósul.

[50] Mindezek alapján a felperes jó hírnevét az alperes nyilvánvalóan megsértette a nagyszámú munkatárs részére emailben történő kommunikáció során, szükségtelen közléssel, amely az alkalmatlan minősítésére is irányult, ami önmagában megalapozta a sérelemdíj megfizetését. Az alperes nem bizonyította a felróhatósága hiányát, emiatt az elsőfokú bíróság tévesen rögzítette a sérelemdíj megállapítását kizáró körülményt, de helyesen állapította meg a jogsértést és a felperes azon alapuló sérelemdíjra való jogát. A Fővárosi Ítéltábla szerint ennek összege nem volt eltúlzott mértékű, ezért annak csökkentésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

[51] Végül az alperes által kifogásolt felperes javára ítélt perköltség iránti fellebbezés sem vezetett eredményre, mert az elsőfokú bíróság helyesen járt el. A Kp. 35.§ (1) bekezdése alapján alkalmazni rendelt Pp. 81.§ (2) bekezdése alapján a felperes a költségét, annak összegét szabályozó jogszabályi rendelkezésre utalással jogszerűen számíthatta fel. A felperes a keresete jogalapját tekintve pernyertes lett, a sérelemdíjra vonatkozó keresete összecszerúségét illetően a kért sérelemdíj összege forint helyett elsőfokon megítélt sérelemdíj összegeorintot ítélet meg az elsőfokú bíróság. A törvényszék helyesen járt el amikor a pernyertes fél javára a jogszabálysértés nélkül alkalmazott Pp. 83.§ (1)-(2) bekezdésére figyelemmel, a pernyertességhez igazodóan (átalánykártérítés összege forint + elsőfokon megítélt sérelemdíj összegeorint) a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IMr.) 3.§ (2) bekezdés a) pontja alapján meghatározott mértékű perköltség megfizetésére kötelezte az alperest, melyhez helyesen számította hozzá a felperesi képviselő által igényelt általános forgalmi adó (a továbbiakban: áfa) összegét.

[52] A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján, az indokolás kiegészítésével és pontosításával helybenhagyta.

[53] A felperes a másodfokú eljárásban is perköltséget számított fel, amelynek összegét a Fővárosi Ítéltábla adótartalmával együtt másodfokú perköltség forintban határozott meg, mert az tekinthető az elvégzett jogi munkával arányban állónak az IMr. 3.§ (1)-(2) és (5)-(6) bekezdései alapján, amit a felperes pernyertessége folytán az alperes köteles megtéríteni a Kp. 35.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83.§ (1) bekezdésének megfelelően.

[54] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesül, ezért a feljegyzett, az Itv. 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdésébe szerint számított fellebbezési eljárás illetékének összege forint fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95.§ (1) bekezdés c) pontja, és a Pp. 102.§ (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[55] Az ítélet ellen fellebbezésnek a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2022. szeptember 27.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.	dr. Rác Krisztina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró